

«Εστίν», ἄρθρον νὰ μὴ ἀγωνίζεται μόνον νὰ πο-
δείξῃ ὅτι ὁ κ. Νάζος κατέχει ἀδίκως στὴν κοινὴν
συνείδησιν τὴν ἐπιζήλον θέσιν τοῦ ἀναμορφωτοῦ
τοῦ Ὡδείου, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῇ νὰ ἐξαναγκάσῃ καὶ
τὸν ἰδίον νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ, προσκαλὼν αὐτὸν
ἐμπῶς ἐντὶς αἰθούρας, παρόσης ἐπιτροπῆς καὶ κεκλει-
σμένων τῶν θυρῶν γὰρ ἔχει ἐπὶ δεδομένου καὶ ἡ μίαν
figa a quattro, (τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εἴξουν) ἔχει ἕνα
basso tematico ἐπὶ τῇ βίβλῃ τῆς ἀντιστήσεως, ἔχει
μὴν δύσκολον ἀρμονικὴν συνοδείαν ἐπὶ δεδομένου Canto,
ἀλλὰ νὰ ἐκμετάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπλούστερα bassi τοῦ τρίτου
βιβλίου τοῦ Finaletto.

Νάνασκουζόμεν γινώσκας, τὰς ἐποίας δὲν θεω-
ροῦμεν ἐξόχως, νὰ διατυπώνωμεν τὴν ἰδέαν μας, μὴ-
λιστὰ. «Ὁχι ὅμως νὰ ἐξορίζωμεν καὶ νὰ χλευάζω-
μεν τοὺς ἀντιπροσώπων καὶ νὰ ἐμυλοῦμεν μάλιστα
περιφρονητικῶς περὶ κλίμας, στὴν χώραν ὅπου βα-
σιλεύει καὶ ἐργαζοῦν μόνον κλίμας καὶ κλίμας
καὶ στὴν φιλολογίαν καὶ στὴν δημοσιογραφίαν καὶ
στὴν ἐπιστήμην καὶ στὴν πολιτικὴν καὶ παντοῦ!

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ἔχει μείνει ἕνας στίχος τοῦ Σουρῆ περὶ τῶν πτώ-
σεων τοῦ κ. Δηλιγιάννη, αἱ ὁποῖαι γίνονται πάν-
τοτε ἐν θριάμβῳ με πλειονοψηρίαν.

Ὁ στίχος εἶναι αὗτος:

Χαίρε ποὺ περταίς πάντοτε με πλειονοψηρίαν!

Πολλοὶ δὲ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ποὺ ἀνεμένετο νέα
πτῶσις, με πλειονοψηρίαν καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ὅπως
πάντοτε, ἐνθουσιάζονταν τὸν στίχον τοῦ Σουρῆ καὶ
τὸν ἐπαίνον ὡς τὸν καταλληλότερον ἐπιτύμβιον τοῦ
τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἐν περιπτώσει νέας πτώσεως.

ΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑΙ

ἀνακοινώσεις καὶ τὰ «καθ' ἃ ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς
ἐμάχθημεν» καὶ τὰ «ἡμιεπιστήμως ἐγνώσθη» καὶ τὰ
τούτοις παραπλήσια, με τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται
αἱ τελευταῖαι ὥραι καὶ τὰ «ἐπὶ τοῦ πιστοποιήτου»
τῶν ἐφημερίδων, ἔδωκαν πάλιν καὶ πῆραν τὰς ἡμέρας
αὐτὰς με τὴν κυροῦσιν κατὰ τοῦ. μὲν, καὶ
τὴν ἀποσυνθετικὴν κατὰ τοὺς δὲ ὑπογραφεύων.

Ἄν συνεφώνησαν ἢ ὄχι ὁ βασιλεὺς με τὸν κ.
Δηλιγιάννην, ἂν ὑπεχώρησαν ἢ ὄχι ὁ ἕνας εἰς τὰς
θελήσεις τοῦ ἄλλου, ἂν πέρητῃ ἢ δὲν πέρητῃ ἡ Κυ-
βέρνησις, εἶναι ὅλα σκοτεινὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα
θὰ λύσῃ τὸ προσεχές ἢ ἀπώτερον μέλλον.

Αἱ ἐφημερίδες βεβαίως, με τὰς ἐπισήμους ἀνα-
κοινώσεις των, ἀντὶ νὰ τὰ λύσουν τὰ ἐμπέδυσαν

περισσότερον τὰ ζητήματα αὐτά. Τὸ μόνον δὲ ποὺ
ἐκέρδησαν οἱ ἀναγνώσται, ἂν ὄχι ὅλων, τῶν περισσο-
τέρων ὅμως ἐξ αὐτῶν, εἶναι αἱ ἐπίσημοι διαβεβύ-
σεις, αἱ δημοσιεύμεναι εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ
στήλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύοντο καὶ αἱ ἐπί-
σημοι ἀνακοινώσεις.

Νομίζομεν πῶς δὲν χρειάζεται καὶ συνέχεια εἰς
τὰς..... ἐπιστημονικάς ἀποκαλύψεις τῆς δημο-
σιογραφικῆς ἐλκρινείας!

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΝΤΑΙ

ἔχει μόνον κομωδίαν εἰς τὰ «καθ' ἡμέρας» ἀλλὰ καὶ ἄσπρα
πολιτικὰ καὶ χρονογραφήματα ἡκόμη.

Καὶ ἀπιδείξει ὁ ἱστορικώτατος αὐτὸς διήγητος, ὁ δια-
μεινθεὶς μεταξὺ δύο ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολόγων.

— Πρὸς, ἀδελφε! Ὡραῖο τὸ τελευταῖον χρονογραφημά-
σου, ἀλλὰ κἄπου τὸ διέβασα!.. Στάσου νὰ ἴδῃς!.. Στὸ τε-
λευταῖον «Φιγχαρὼν» νομίζω!..

— Πιθανὸν νὰ τὸ διέβασα καὶ ἐγώ!

— Μπᾶ!

— Ἀ, καὶ τί ἔχει νὰ κἀν αὐτό; Τὸ διέβασα καὶ τὸ
μετέφρασα...

— Μὴ σ' ἐβόλες καὶ τὸν σὸν κατὰ, ἀδελφε!..

— Μὴ δὲν τὸ μετέφρασα αὐτοεξέλιξι!.. Τὸ μετέφρα-
σα κατὰ ἡμέρας... Μ' ἐννοεῖς; Δηλαδή τὸ ἔκανα σὺν νὰ
ποῦμε δικό μας!..

— "Α τότε ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ με συγχωρήσῃς!..

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ...ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ

Φιλῦτε «Νουμά»

Ὁ κ. Δηλιγιάννης μόνον τὰ τῶν ἄλλων ἐλεεί-
ματα θεωρεῖ, τὰς δὲ ἰδικὰς του καταχρήσεις κρύ-
πτει ὀπίσθεν τῶν ἄρθρων του διακρίλων. Ναι, ὁλο-
λογῶ ὅτι εἶνε οἰκονομολόγος εἰς τὸ ἄκρον, ἀλλὰ
παρουσιάζει κατ' ἄλλόκοτον τρόπον τὸ φαινόμενον
τῆς ἀμελεγομένης αἰγῆς· δηλαδή ἀμελοῦμεν ταύ-
την μέχρι τέλους καὶ αὐτὴ ἵσταται ἀτάραχος, εἰς τὸ
τέλος δὲ ὅταν θέλωμεν ν' ἀπαστρώμεν τὸ δοχεῖον
τοῦ γάλακτος, ὥθει τοῦτο διὰ τῶν ποδῶν της καὶ
τὸ ἀνατρέπει ἄρδην. Τοιοῦτόν τι πράττει καὶ ὁ κ.
Δηλιγιάννης· κἀμνει, κἀμνει οἰκονομίαν, καταργεῖ
θέσεις, ψαλιδίζει μισθοὺς κλπ. καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλα
αὐτά, ἡ οἰκονομολόγος κεφαλή του ξεφουρνίζει ἕνα
πόλεμον ὡς τὸ 97 ἢ τὸ 86 καὶ πληρώνει ἀρ-
κετὰ ἑκατομμύρια, ἃς εἶνε καλὰ τὸ λουφέριον. Τί
νὰ πῇ ἀδελφε κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ Ρωμαιοῦ καὶ ἐγὼ
δὲν ξέρω.

Ρωμιοὺς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν σὲ φύλλον τῆς Κυριακῆς κ.
Πορτιέρη. Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ περῆσατε καμμιὰ ὥρα ἀπὸ
τὸ γραφεῖον νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα; — Ἡ στραχὶς ὡ-
ραιστάτη, φίλτατε Ἀγ. Πατρ. καὶ θὰ γίνῃ μῆλις φηρι-
σθῇ ὁ προὑπολογισμὸς τοῦ... κ. Δηλιγιάννη καὶ τοῦ
«Νουμά». Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχει ἐξανακληθῇ ἡ πίστω-
σις μετὰ τὸν Μαίτην, τίποτε δικὰ σου δὲν βρίσκον-
ται; — κ. Ν. Σιγμ. εἰς Ταϊνάνιον, Ρ. Χ. ἰσὺ καὶ
Λαμπρ. Βροντ. εἰς Πάτρας, συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν.
Εὐχαριστοῦμεν. — Δὲν ἔχετε ὄδιον, κ. Μεφιστοφελῆ;
Ἄν ἦτο τὸ φύλλον μεγαλῆτερον!.. Δυστυχῶς, ἐνῷ ἡ ὕλη
ἔρριψε, τὸ γραφεῖον σπένεται! Μὴν ὑπελπίζετε! Θανα-
τείλουν καλλίτερα καὶ ἔλαρα καὶ δι' ἡμέρας καὶ διὰ τὴν ἑλ-
λῆδα! — Ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπεν ὁ Σαίξπηρ, κ. Δι-
μύκρτατε:

Παίρνω τὸν κόσμον, φίλε μου ὅπως ὁ κόσμος εἶνε.

Εἶνε σκηνὴ ὅπου καθεὶς τὸ μέρος του θὰ παίξῃ!

— Ὁ κ. Κορμῆς σὺς ἔδωκε στὴν «Ἀποκριτικῇ» τρα-
γοῦδιον του, τὸ μοντέλον τῶν ποιημάτων τοῦ ἡμετέρου
νὰ δημοσιεύονται στὸν «Νουμά». Δοκιμάσατε, κ. Σπουδ-
γίτη. Τίποτε ταπεινὸν, τίποτε ἐπιγραφικόν. Τίποτε ἐν-
κομὴ τέλος πάντων πράγματα. Ὅλο με τὴ φιλοσοφίαν,
γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ; — κ. Κ. Τρακογιάννην εἰς Ἀλε-
ξάνδρειαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ἀπὸ τὸ
ὥραϊον γράμμα σας, θὰ μᾶς ἐπιστέψετε, νὰ δημοσιεύω-
μεν μίαν περιοχὴν, ἡ ὁποία ποὺ μᾶς τιμᾷ. (Διὰ τί πο-
εἰς τὸν «Νουμά» — μᾶς γράφετε — ἀγνὸς ἰδέας καὶ δόγ-
ματα ἀπηλλοτριαν παντὸς πᾶθους καὶ με κἀμνει νὰ πιστεύ-
σω ὅτι προῦριται νὰ κερποφάρητῃ ἐνδοκίμως καὶ νὰ κα-
ταρῶσθαι νὰ ποῖσθαι βλαβερὸν ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῆς ἑλ-
λ. Κοινωνίας ἐσφαλμένως θεωρεῖται καὶ παποθήσεις πεπληνη-
μεναι, γεννηθεῖσας ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον πολιτικὴν κακο-
διοίκησιν καὶ τὰς πλημμελεῖς κοινωνικὰς ποδηγετήσεις.
Ἦρατι ἐδῶ ἀπὸ τὴν ξηνητείαν μετὰ πόνου ἀντιζόμεν πρὸς
τὴν γλυκεῖαν μᾶς πατρίδα καὶ τυπούμεθα εἰς τὰ τυχευμάτα
της, γκροῦμεθα δὲ εἰς πᾶν ὅτι βλέπομεν ὅτι δύναται νὰ τὴν
ὠφελήσῃ καὶ τῆς προσιπύσῃ δόξαν, τιμὴν καὶ μεγαλείον.
Νομίζω λοιπὸν ὅτι ὁ «Νουμά» εἶνε ἥμις νὰ κἀμει κατὰ
καλὸν διὰ τὴν πατρίδα καὶ Μητέρα. ἐπεισθῇν δι' αὐτὸ,
καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπᾷ.

— κ. Σπ. Βασιλειάδην. Λεῖκα καὶ Κόσμου. Τὸ
σας ἐλήφθη. Ἐνεργεῖτε συνδρομητὴς καὶ ὁ κ. Ἀριστ. Γ.
Γεωργιάδης. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας. Περιμένετε
ἐπιστολήν μας.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ, ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖον: Ὁδὸς Πινακοῶν 22 Α.

Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΕΛΤΑΡΙΩΝ ΤΗΣ ΟΔΑΛΑΣΣΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΟΔΑΛΑΣΣΗΣ

Τὰ δελτάρια ἐν τούτοις δὲν ἔλειψαν κατ' ὅλους σχε-
δὸν τοὺς λιμένους μεταδίδοντα ἐν μέρος τῆς ψυχῆς τῶν
δύο ναίων πρὸς ἀλλήλους.

Δεῖλὰ δεῖλὰ καὶ περιεσκευμένα, ὠμίλουν μεθ' ὅλης
τῆς εὐγλωττίας τῆς ὑπάρξεώς των καὶ εἰς οὐδὲνα ἐπῆλθε
καὶ πόρρω ἔτι ἡ ἰδέα ὅτι ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ἀλληλογραφία
ἔδυνάτο νὰ πεύσῃ ποτέ.

Ὁ φίλος μας ἡθύνετο ἐκὺν ἐυτυχῇ.

Ὁχι βεβαίως διότι πράγματι ἐπίστευε εἰς αἶσιον πέ-
ρας αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου... ὄχι!.. προεβλεπε μεταγρο-
κῶς ὅτι τὸ εἰμυρμένον δὲν θὰ ἐβρόδυνε μοιραίως νὰ ἐ-
πέλθῃ...

Ἐκεῖνος, πλανητικὴν θαλάσσιον πτηνόν, τρέγων διαρ-

κῶς ἀνὰ τὸν κόσμον, ἐνῷ ἐκείνη μακρὰν εἰς τὸ ἀντίθετον
ἡμισφαίριον, νῆα, ὥρεϊα, περιτοιχοῦμένη ἴσως ἐν αἴθρῃ
τῶν καθημερινῶν πειρασμῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς οἵτινες
τόσον εὐκόλως ἡδύναντο νὰ ἐξασθενήσωσι καὶ βυθωθῶν
νὰ ἀποσβέσωσιν ἐκ τῆς ψυχῆς της τὴν ἀνύμνησιν τοῦ
διαβότου νευτικῶς, ὅστις μάλιστα ἔλιγας στιγμὰς ἐπληνῆθη
πλησίον της.

Τὸ ἡνῶει καλῶς... τὸ θνέειν ὁμιος ἦτο τόσον γλυκὺ,
ὥστε οὔτε ἡδύνετο οὔτε συγκατετίθετο νὰ τὸ ἐγκατα-
λείψῃ, πάντοτε ὠλοῦμενος ἐμπρὸς ὑπὸ τῆς μυστηριώδους
ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις ἐνίοτε ἐμύλει εἰς τὴν ψυχὴν μας
οὐδὲν βεβαίως καὶ κατ' ἐν τούτοις ὑποσχομένη, τόσον
συγκεχυμένη καὶ τόσον νοητικῶς ἰριδιζοῦσα καὶ γοη-
τευτικῇ!..

Ἡ Ρόζα μετὰ τῆς οἰκογενείας της, ληξάνσης τῆς πε-
ριόδου τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ θερμὸν Ἀλγέριον, ἐπέστρεψεν
ἤδη εἰς Παρίσιους, καὶ ἡ νεῖς ἐδίδε δελεῶς τὴν νῆαν
διεύθυνσιν εἰς τὸν μακρινόν της φίλον.

Ἡ δὲ ἐτόλμα νὰ τὸν ἐσωτῇ τὸ αἶτιον τῆς μελαγχ-
λίης του, ἢ νὰ ὑπογράφῃται ἡ φίλη ὁδός.

Περὶ ἑρώτων οὔτε κἀν ὠμίλουν. Τὸν ἡθύνοντο μόνον!
Κᾶτι μόνον ὡς νοσταλγία τῶν ὥρειων ἐκείνων ἡμερῶν
τῆς ὁλίσσεως Μαρίας, ὡς μεγαλλοῖα τοῦ παρόντος καὶ
φύθος περὶ τοῦ μέλλοντος διέπνεον τὰς ὀλίγας γραμμάς
τῶν δελταρίων καὶ ταῦτα δὲ ἐντελῶς συμβολικὰ συγκεχυ-
μένα, ἄσπρη, ὅπως μὴ δίδωσιν ὑπονοίας εἰς τοὺς τυχόν

δολοκρίτους. Πυνόουν τόσον καλῶς ὅτι ἤθελον νὰ εἰπωσι!..

Τί ἔλπιζον ἐν τούτοις καὶ οἱ δύο;

Ποία ἀκαταμάχητος καὶ ὑπερτέρα δύναμις ἡδύνετο
νὰ διαλύσῃ τὰ μετολχεύοντα ἐμπόδια καὶ νὰ ὠθήσῃ τὰ
δύο αὐτὰ πλάσματα τὸ ἐν ποὺς τὸ ἄλλο;

Τὸ πλοῖον ἐπληροῖχε τὰς Ἀπόρρις.

Αἱ νῆσοι αὐτὰς ἦσαν ὁ τελευταῖος σταθμὸς κατότιν
τοῦ ὁποίου θὰ ἐπληνῶντο εἰς τὰ παρὰ τῆς ἰουρώπης.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ θάλασσα βαθ-
μηδὸν ἐγαλάνη μετὰ τὸ μυστήριον ἐκείνο τῆς ἡμετέρας τῆς
ὑποῖον ἐπιδρῶ τῶν ἰσχυρῶς εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν.

Τὰ νῆφα τῆς Δύσεως ἀμυρὰ καὶ πυκνὰ βυθωθὸν με-
τεβλήθησαν εἰς ἐρυθροπῶδες χαλκόχρουν, ἐνῷ ἀποθεωσις ἐ-
ρυθροχρῶσου φωτὸς διεχύθη εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ περὶ τὴν
ἀμύβειν διεχύθησαν ἐπὶ τῆς ἀκινήτου ἐπιφανείας τῶν
ὁδῶν.

Ἦτο ἡ μεγαλοπρεπὴς ὥρα τῶν ὠκεανίων δύσεων
κατὰ τὴν ἡμετέραν περιβάλλεται τὸ ἥρεμον μεγαλεῖον τῶν
ἡμερῶν θανάτων καὶ τῶν ἀρρήτων μελαγχολιῶν.

Ἡ γαλήνη ὁμιος ἐγένετο ὁλονὴν μεγαλητέραν. Ὁ ἐν-
μιζέ τις ὅτι εἶδος νεκρώσεως καὶ περισυλλογῆς συνεῖχε
τὸ σύμπαν, φοβερότερον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνῃ ἢ ἐν τῇ ἀ-
γρωτέρᾳ κινήσει του.

(ἀκολουθεῖ)